

Сали Руни

ГОСПОДИН ПЛАТА

Натан је чекао, са рукама у џеповима, покрај сребрне божићне јелке у делу даблинског аеродрома за слетања. Нови терминал био је светао и угланцан, са много покретних степеница. Управо сам била опрала зубе у аеродромском WC-у. Кофер ми је био ружан и покушавала сам да га носим уз извесну иронију. Чим ме је видео, Натан је питао: Шта је тај кофер, нека фора?

Добро изгледаш, рекла сам.

Подигао је кофер из моје руке. Надам се да људи не мисле да је мој, сад кад га ја носим, рекао је. Још увек је носио веома чисто, тамноплаво пословно одело. Било је очигледно да нико не би ни помислио да је кофер његов. Ја сам била та чије су хеланке имале рупу на колону, и која косу није опрала одкад је кренула из Бостона.

Изгледаш невероватно добро, рекла сам. Чак и боље него кад сам те видела последњи пут.

Мислио сам да сам до сад већ почео да пропадам. У смислу старења. Ти изгледаш океј, али још си млада.

Вежбаш јогу или тако нешто?

Трчим, рекао је. Ауто је овде.

Напољу је било испод нуле и у угловима Натанове шофершајбне формирала се танка корица леда. Унутра, његов ауто је мирисао на освеживач ваздуха и афтершејв који је волео да носи на „дешавања“. Нисам знала како се тај афтершејв звао

али сам знала како је изгледала бочица. Виђала бих је понекад у парфимеријана и кад би ми дан био лош отворила бих је да помиришем.

Осећам да ми је коса физички прљава, рекла сам. Не само неопрана већ активно прљава.

Натан је затворио врата и кренуо да упали ауто. Командна табла засветлела је у скандинавским нијансама.

Немаш никакве новости које си чекала лично да ми их саопштиш?, питао је.

То се тако ради?

Немаш скривену тетоважу или тако нешто?

Већ бих ти је послала као JPEG у атачменту, рекла сам. Веруј ми.

Ишао је у рикверц паркингом према уредно осветљеној авенији која је водила излазу. Подигла сам стопала на седиште да бих рукама обухватила колена и незграпно их приљубила уз груди.

Што питаш?, рекла сам. Има нешто ново код тебе?

Па... да, сад имам девојку.

Окренула сам се да бих га погледала лицем у лице тако полако, степен по степен, као некакав лик из успореног или хорор филма.

Шта?, питала сам.

У ствари, венчаћемо се. И трудна је.

Окренула сам се од њега и зурила кроз шофершајбну. Црвена светла кочница на ауту испред нас избила су кроз лед као сећање.

Океј, баш је смешно, рекла сам. Фазони су ти увек пуни хумора.

Могао бих да имам девојку. Хипотетички.

Али у чему би онда било наше зезање?

Бацио је поглед према мени док се рампа спуштала за ауто испред нашег.

Је ли то капут који сам ти ја купио?, питао је.

Да. Носим га да ме подсети да си стваран.

Натан је спустио прозор и убацио картицу у апарат.

Кроз његов прозор ушао је ваздух пун укуса и мраза.

Опет ме је погледао кад га је подигао.

Тако сам срећан што те видим да ми је тешко да говорим својим нормалним акцентом, рекао је.

То је океј. И ја сам о теби доста фантазирала у авиону.

Једва чекам да чујем. Хоћеш да покупимо неку клопу успут?

Није ми био план да се вратим у Даблин за Божић, али је у то време мој отац, Френк, био на лечењу од леукемије. Мајка ми је умрла због компликација после порођаја и Френк се никада није поново оженио, тако да ми је, законски, он био једина породица. А како сам објаснила својим новим пријатељима са класе у Бостону, у имејлу са насловом „срећни празници“, сад је и он требало да умре.

Френк је имао проблем с преписаним лековима. У детињству су о мени често бринули његови пријатељи, који према мени или нису имали никакве наклоности, или су је имали у тој мери да бих се пред њима склупчала и скупила као бодљикаво прасе. Живели смо у дубокој провинцији и кад сам се преселила на студије у Даблин Френк је волео да ме позове и прича ми о покојној мајци, која, како ме је информисао, и „није била светица“. Онда би ме питао да му позајмим неку кинту. Кад сам била на другој години потрошили смо сву уштеђевину и више нисмо могли да плаћамо кирију, па се породица с мајчине стране потрудила да нађе накага код кога сам остала до краја испита.

Натанова старија сестра удала се за мог ујака; преко те везе сам се ја на крају уселила код њега. Имала сам деветнаест година. Он је имао тридесет и четири и прелеп стан са две спаваће собе у којем је живео сам поред кухињског острва гранитне површине. У то време радио је у старт-апу за развој „софтвера понашања“, нешто у вези са осећањима и потрошачким реакцијама. Натан ми је рекао да је једини његов посао био да учини људе осетљивим на ствари. Убеђивање да ствари и купе дошло би касније у овом процесу. У неком тренутку компанију је купио Гугл, тако да су сви сад добијали сумануте плате и радили у згради са скупим сушилицама за руке у WC-има.

Натан је био веома опуштен поводом мог усељења, за њега ту није било ничега уврнутог. Био је чист али не и уздржан, и добро је кувао. Развили смо интересовања везана за живот оног другог. Ја сам увек била на нечијој страин када би се код њега на послу питали како да нечему приступе, а он ми је куповао ствари којима сам се дивила у излозима. Требало је да останем код њега само док не завршим с испитима тог лета, али сам на крају остала скоро три године. Моји пријатељи с факултета обожавали су Натана и није им било јасно зашто је на мене толико

трошио. Мислим да сам ја разумела, мада нисам могла то да објасним. Изгледа да су његови пријатељи претпостављали како је у питању био некакав нечасни договор, јер су ми упућивали коментаре кад би он изашао из собе.

Они мисле да ме због нечега плаћаш, казала сам му.

То би га засмејало. Па и није баш да ми се исплати, јел'те, рекао је. Ни свој јебени веш не переш сама.

Викендом смо гледали *Твин Пикс* и заједно дували траву у дневној соби, а у касним сатима наручивао би више хране него што бисмо икада могли да поједемо. Једне ноћи рекао ми је да се сећа мог крштења. Причао ми је како су послужили колач са шећерном бебицом на врху.

Са слатком бебицом, рекао је.

Слађом од мене, питала сам.

Ма дај, ниси ти била баш тако слатка.

Натан је платио и мој лет из Бостона тог Божића. Све што је требало да урадим било је да питам.

Следећег јутра, после туширања, стајала сам док ми се коса цедила на простирку у купатилу и проверавала на телефону сате за посету. Френка су преместили у болницу у Даблину где је лежао због секундарне инфекције коју је добио током хемотерапије. Морао је да прима антибиотике интравенозно. Постепено, како је топла пара у купатилу нестајала, појавио се танани вео језе на мојој кожи, у огледалу ми је одраз постајао јаснији и бистрији, све док нисам могла да видим сопствене поре. Радним данима време за посету било је од шест до осам увече.

Од када је, пре осам недеља, Френк добио дијагнозу, своје слободно време проводила сам гомилајући енциклопедијско знање о хроничној лимфоцитној леукемији. Практично није било ничега што нисам знала. Простудирала сам далеко више од брошура за оболеле, прешла на тешке научне текстове, онлајн групне дискусије за онкологе, PDF-ове недавних студија. Нисам била у илузији да ће ме то претворити у добру ћерку, па чак ни да сам то чинила из обзира према Френку. Било ми је у природи да упијам огромне количине информација кад бих се нашла у неприлици, као да сам била у стању да ту неприлику превазиђем путем интелектуалне надмоћи. Тако сам сазнала колико је мало вероватно било да ће Френк преживети. То ми никада сам не би рекао.

Тог поподнева, пре посете болници, Натан ме је повео у божићну куповину. Закопчала сам капут и натакла велику шубару не бих ли деловала мистериозно кроз стакла излога.

Мој последњи дечко, кога сам упознала на постдипломским у Бостону, звао ме је „фригидна“, уз додатак да „то није било у сексуалном смислу“. Сексуално, ја сам топла и издашна, говорила бих пријатељима. Али управо кроз неке друге ствари избија та моја фригидност.

Смејали су се, али чему? Пошто је фазон био мој, нисам могла да их питам.

Натанова физичка блискост на мене је седативно утицала и време је, како смо пролазили поред радњи, пролетело поред нас као клизач на леду. Никад раније нисам била у прилици да посетим неког болесног од рака. Натанова мајка била је на лечењу од рака дојке негде током деведесетих, али сам била сувише мала да бих то запамтила. Сад је била здрава и све време је играла голф. Кад год бих је видела, рекла би ми да њеном сину значим исто „колико очи његове“, тачно тим речима. Била се залепила за ту фразу, вероватно због тога што је у потпуности била лишена сваке искрене конотације. Била би исто тако применљива у мом случају да сам била Натанова девојка или ћерка. Мислила сам да сам с приличном сигурношћу себе могла да сместим негде на спектру између девојке и ћерке, али сам једном чула Натана да о мени говори као „нећаки“ – био је то степен удаљења који ми је уливао горчину.

Отишли смо у Сафок улицу на ручак и ставили смо своје луксузне папирне кесе с поклонима испод стола. Пустио ме је да наручим пенушаво вино и најскупље главно јело које су имали.

Не чујем ни реч док говориш. Сажваћи храну.

Послушно сам прогутала. Прво ме је гледао, а затим скрећу поглед.

Да ли би био у великој жалости кад бих умрла?, питала сам.

У највећој коју могу да замислим, да.

Нико други не би зажалио.

Многи би, рекао је. Зар немаш школске другове?

Сад ми је поклањао пажњу, тако да сам узела још један залагај бифтека и прогутала га пре него што сам наставила.

То о чему ти причаш је шок, рекла сам. Ја сам мислила на жалост.

А твој бивши дечко кога мрзим?

Денис? Њему би заправо било драго кад бих умрла.

Океј, то је друга прича, рекао је Натан.

Говорим ти о жалости у пуном смислу те речи. Већину

двадесетчетворогодишњака многи би жалили, само ти кажем. А мене само ти.

Деловало је као да размишља док се занимао својим бифтеком.

Не свиђају ми се ови разговори у којима од мене тражиш да замишљам твоју смрт.

Што да не?

А како би се теби допало да ја умрем?

Само хоћу да знам да ме волиш, рекла сам.

Померао је салату по тањиру виљушком и ножем. Кори-стио је есцајг као одрасли, није ми упућивао погледе питајући се да ли се дивим његовој вештини. А ја бих стално погледала према њему.

Сећаш ли се дочека Нове године од пре две године?

Не.

Океј. Божићни празници су баш романтични.

То му је било смешно. Одлично ми је полазило за руком да га насмејем кад нисам хтела. Једи свој ручак, Суки, рекао је.

Да ли можеш да ме одбациш до болнице у шест?, питала сам.

Натан ме је погледао и знала сам да ће штети. Били смо јед-но другом предвидљиви као две половине истог мозга. Са спољ-не стране прозора ресторана била је почела суснежица, а под наранџастим уличним светлима мокре пахуље изгледале су као знаци интерпункције.

Наравно, рекао је. Хоћеш да уђем с тобом?

Не. Мрзовољан је у твојем присуству.

Нисам мислио за његово добро. Али у реду је.

У последњих неколико година, кад би га савладала тешка зависност од преписаних опијата, Френково ментално стање би лутало између, како бих рекла, кохерентног и некохерент-ног. Некад би преко телефона звучао као онај стари: гунђао би због казни за непрописно паркирање, или би називао Ната-на саркастичним именима као „Господин Плата“. Мрзели су један другог, а ја сам посредовала у њиховој међусобној мржњи на начин због којег сам се осећала успешно-женствен-ном. Опет, некад би на Френковом месту био је други човек, бледа и некако недужна особа која је бесмислено понављала ствари и одуговлачила с тишином коју сам усиљано покуша-вала да испуним. Дражи ми је био онај први, јер је бар имао дара за хумор.

Пре него што је добио леукемију, поигравала сам се описима Френка као оца-злостављача кад би се на журкама у кампусу указала прилика. Сад осећам извесну кривицу због тога. Био је непредвидљив, али нити сам икада пред њим ужаснуто устукнула, нити су његови покушаји манипулације, иако жестоки, икада били ефикасни. Нисам им била подложна. У емоционалном смислу, видела сам себе као глатку, тврду лоптицу. Није ме могао зграбити. Само бих се откотрљала.

Кад смо једном причали преко телефона Натан је на поменуо како је то котрљање било мој начин суочавања са стресом. Било је једанаест увече у Бостону кад сам га позвала, што значи да је било четири ујутро у Даблину, али Натан би увек подигао слушалицу.

Да ли се котрљам и од тебе?, питала сам.

Не, рекао је. Мислим да не примењујем довољан притисак.

О, нисам сигурна. Хеј, јеси ли у кревету?

Баш сад? Наравно. А где си ти?

И ја сам била у кревету. Није то било први пут током ових телефонских разговора да склизнем руком између ногу и да се Натан прави да то не примећује. Свиђа ми се звук твог гласа, рекла сам му. После неколико секунди потпуне тишине, одговорио је: Да, знам.

За све време нашег заједничког живота никад није имао девојку, али би понекад дошао кући касно и кроз зид спаваће собе могла сам да чујем звуке његових сексуалних излета с другим женама. Ако бих се случајно средла с неком од њих следећег јутра, дискретно бих испитала сваку физичку сличност са мном. Тако сам сазнала да свако на неки начин личи на било кога другог. Нисам била љубоморна. Заправо сам у његово име с нестрпљењем чекала да се овако нешто деси, мада ми никад није било јасно да ли је у томе нарочито уживао.

Сада смо Натан и ја већ неколико недеља имејлом слали једно другом податке о мом лету, планове о Божићним празницима, да ли сам се чула с Френком. Слала сам му поруке с детаљима о свом истраживању, цитирајући академске реферате или веб странице фондације за рак. У хроничној леукемији ћелије могу делимично да сазру, али не и у потпуности, писало је на веб страници. Те ћелије могу изгледати прилично нормално, мада то нису.

Кад смо стигли до болнице те ноћи и Натан пошао да се паркира, рекла сам: Врати се. Ја ћу доћи пешице кући. Погледао ме је, са рукама на волану у прецизно коректном положају, као да сам му била испитивач на возачком испиту.

Иди, рекла сам. Шетња ће ми добро доћи. Ошамућена сам због промене временске зоне.

Тапкао је прстима по волану.

Океј. Али ме позови ако опет почне да пада киша, важи?

Изашла сам из аута и он се одвезао а да ми није ни махнуо. Моја љубав према њему деловала је тако потпуно и разорно да ми је често било немогуће да га јасно видим. Ако би ми се изгубио из вида на више од неколико секунди, не бих могла да се сетим чак ни како му лице изгледа. Читала сам како младунци животиња понекад осећају неприкладну приврженост према стварима, као соколови када се заљубе у своје одгајиваче, или панде у чуваре зоолошког врта, тако нешто. Једном сам послала Натану списак чланака у вези са овом појавом. Можда није требало да дођем на твоје крштење, одговорио је.

Две године раније, кад сам имала двадесетдве, отишли смо заједно на породичну новогодишњу журку и вратили се кући кроз пијани, таксијем. У то време сам још живела с њим и завршавала студије. Иза улазних врата свог стана, уза зид са вешалицама за капуте, пољубио ме је. Осећала сам се грозничаво и глупаво, као жедан човек коме би уста изненада препунили водом. Онда ми је шапнуо у уво: Ово заиста не би требало да радимо. Имао је тридесетосам година. То је било то; отишао је у кревет. Никад се више нисмо пољубили. Чак би с подсмехом слегнуо раменима кад бих се нашалила на ту тему, и то би била једина прилика које се сећам да је према мени био неугодан. Да ли сам урадила нешто што није требало, питала сам после неколико недеља. Нешто што те је нагнало да престанеш, тада. Осећала сам да ми је лице горело. Направио је гримасу. Није хтео да ме повреди. Рекао је не. Било је готово, и то је било то.

Болница је имала окретна врата и мирис средства за дезинфекцију. Светло је имало прејаки одсјај на линолеуму а људи су ћаскали и смешили се као да стоје у холу позоришта или факултета а не у згради болесних и умирућих. У покушају да буду храбри, помислила сам. А затим помислих: или после неког времена то једноставно опет постане живот. Пратила сам ознаке уз степенице и питала сестре где је соба Френка Дохертија. Мора бити да си му ти ћерка, рекла ми је сестра плаве косе. Суки, јел' тако беше? Ја сам Аманда. Пођи за мном.

Испред Френкове собе Аманда ми је помогла да затегнем пластичну кецељу око струка и да завежем папирну медицинску маску иза ушију. Објаснила је да је ово за Френково добро,

не моје. Његов имуни систем био је угрожен, немој. Дезинфиковала сам руке утрљавањем хладног, штипајућег алкохолног средства и онда је Аманда отворила врата. Дошла вам је ћерка, рекла је. На кревету је седео мали човек са увезаним стопалима. Био је без косе и лобања му је била као ружичаста лоптица за билијар. Деловало је да га боли у устима. О, рекла сам, па, здраво!

Испрва нисам знала да ли ме је препознао, мада је, пошто сам га изговорила, неколико пута поновио моје име. Села сам. Питала сам да ли су га посетила браћа и сестре; изгледа да се није сећао. Компулсивно је вртео палчевима унапред и уназад, прво на једну страну а онда на другу. Изгледа да га је то толико окупирано да нисам била сигурна да ли ме је уопште слушао. Лепо је у Бостону, рекла сам. Јако је хладно у ово доба године. Река Чарлс је била залеђена кад сам кренула. Осећала сам се као да водим радио емисију о путовањима незаинтересованим слушаоцима. Палци су му се кретали напред-назад, напред-назад. Френк, позвала сам. Нешто је промумлао а ја сам помислила: ех, чак и мачке препознају своје име.

Како ти је?, питала сам.

Није ми одговорио на питање. Мали телевизор био је постављен високо на зиду.

Да ли много гледаш телевизију током дана?, питала сам.

Мислила сам да ми неће одговорити, а онда је изнебуха рекао: Вести.

Гледаш вести?, питала сам. То нас никуда није одвело.

Ти си као твоја мајка, рекао је Френк.

Зурила сам у њега. Осећала сам како ми се тело хлади, или можда загрева. Нешто се нелагодно дешавало с температуром мог тела.

Шта тиме хоћеш да кажеш?

О, знаш ти каква си особа.

Стварно знам?

Све држиш под контролом, рекао је Френк. Ти си једно кул биће. Видећемо како ћеш бити кул кад те сви оставе, а? Бићеш тада веома кул. Изгледа да је Френк ове опаске упућивао спољном венском катетеру залепљеном траком за његову леву руку. Чупкао га је с морбидном бесциљношћу док је говорио. Чула сам како ми глас све више подрхтава као у лошој хорској изведби.

Зашто би ме сви оставили?, питала сам.

Он ће отићи и ожениће се.

Било је јасно да Френк није знао ко сам. Кад сам то схватила, донекле сам се опустила и обрисала сузе изнад ивице папирне маске. Мало сам заплакала. Могли смо бити и двоје странаца који причају о томе да ли ће пасти снег, или не.

Можда ћу се и удати за њега, рекла сам.

На то се Френк насмејао, без икаквог контекста, али ми је свеједно годило. Волела сам кад ме неко награди смехом.

Безнадежан случај. Наћи ће неку младу.

Млађу од мене?

Па и ти напредујеш, зар не?

Онда сам се ја насмејала. Френк је благонаклоно погледао своју интравенозну цевчицу.

Али ти си пристојна девојка, рекао је. Ма шта други причају.

Наша конверзација завршила се овим енигматичним примирјем. Покушала сам и даље да му причам, али је деловао сувише уморно, или сморено, да би се укључио у разговор.

Остала сам сат времена, мада је посета трајала два. Кад сам му рекла да одлазим, Френк изгледа није ни приметио. Изашла сам из собе, пажљиво затворила врата и коначно скинула папирну маску и пластичну кецељу. Држала сам пумпицу на боци са течношћу за дезинфекцију притиснуту док ми руке нису биле мокре. Течност је била хладна, штитала је. Трљала сам руке док се нису осушиле и изашла сам из болнице. Напољу је падала киша али нисам позвала Натана. Пошла сам пешице као што сам и рекла, са шубаром навученом на уши и са рукама у џеповима.

Како сам се приближавала Тара улици могла сам да видим малу групу људи око моста и поред пута. Лица су им била ружичаста у мраку и неки од њих држали су кишобране док је одозго Либерти Хол исијавао зраке као сателит. Спуштала се чудна, влажна магла, а спасилачки чамац са упаљеним светлима приближавао се реком.

Испрва је гомила деловала прилично расположена, и питала сам се да ли је то било некакво празнично дешавање, али сам онда приметила у шта су сви гледали: нешто чији сам крајичак одеће могла да видим плутало је на води.

Било је величине људског бића. Ништа више није било у лепом или празничном расположењу. Чамац са наранџастим ротирајућим светлом тихо се приближавао. Нисам знала да ли да одем. Размишљала сам како ми вероватно није била жеља да видим мртво људско тело извучено из реке Лифи патролним

чамцем. Али сам остала. Стајала сам поред младог пара Азијата, лепе жене у елегантном црном капуту и мушкарца који је разговарао телефоном. Изгледали су ми као фини људи, људи који су били увучени у ову драму не из некаквих прљавих разлога, већ из саосећања. Кад сам их приметила, било ми је боље што сам ту.

Човек са патролног чамца спустио је у воду штап са куком, опипавајући ивицу предмета. Онда је почео да га извлачи. Занемели смо; занемео је чак и човек на телефону. Тканина се без речи повукла, закачена, празна. На тренутак је настала збуњеност: да ли је одело било скинуто с тела? А онда је постало јасно. Тканина је била тај предмет. Била је то врећа за спавање која је плутала на површини реке. Човек се вратио свом телефонском разговору, а жена у капуту почела је нешто да му показује, као, не заборави да питаш у које време. Све је тако брзо постало нормално.

Патролни чамац се удаљио а ја сам стајала с лактовима на огради моста, систем који је стварао моју крв радио је као и обично, моје ћелије су сазревале и умирале нормалним ритмом. Ништа у мом телу није покушавало да ме убије. Смрт је, наравно, била најобичнија ствар која је могла да се догоди, на неком нивоу то сам знала. Ипак, стајала сам тамо и чекала да видим то тело у реци, зенемарујући права жива тела свуда око себе, као да је смрт била веће чудо од живота. Била сам хладно биће. Била сам сувише хладна да бих размишљала о стварима до краја.

Док сам се вратила до стана капут ми је био скроз промочен од кише. У огледалу у ходнику шубара ми је изгледала као морски миш који само што се није испилио из прљаве воде. Скинула сам је заједно с капутом. Суки, позвао је Натан из стана. Средила сам косу до прихватљивог облика. Како је било, питао је. Ушла сам унутра. Седео је на каучу и држао даљински у десној руци. Сва си мокра, рекао је. Што ме ниси позвала?

Нисам ништа рекла.

Је ли лоше прошло?, питао је Натан.

Климнула сам главом. Лице ми је било хладно, горело је од хладноће, црвено као светло на семафору. Отишла сам у своју собу и слушах са себе мокру одећу да бих је окачила. Била је тешка, пратила је облик мог тела и његових превоја. Очишљала сам и зализала косу, и обукла везену кућну хаљину да бих себи деловала чисто и сабрано. То је то што људска бића раде са својим животима, помислила сам. Удахнула сам снажан, дисциплинован дах и вратила се у дневну собу.

Натан је гледао телевизију, али је даљинским прекинуо звук кад сам ушла. Села сам на кауч поред њега и затворила очи док се испружио да би ми додирнуо косу. Некад смо имали обичај да овако гледамо филмове, и он би ми додирнуо косу на потпуно исти начин, да би ми скренуо пажњу. Та дистракција деловала је на мене утешно. На неки начин желела сам да живим унутар ње, као да је била место за себе, где никад не би приметио ни да сам ушла. Помислила сам да ћу рећи: Нећу да се вратим у Бостон. Хоћу да живим овде с тобом. Али сам уместо тога рекла: Укључи звук ако гледаш, не смета ми.

Кад је поново притиснуо дугме звук се вратио, уз гудачке инструменте и уздишући женски глас. Убиство, помислила сам. Али кад сам отворила очи била је то сцена секса. Она у пози четвороношке и мушки лик иза ње.

Волим тако, рекла сам. Мислим, отпозади. Тако могу да замишљам да си ти. Натан се закашљао и подигао руку са моје косе. Али је у секунди рекао: Ја обично само затворим очи. Сцена секса се завршила. Сад су већ били у судници. Осетила сам да ми вода иде на уста.

Како би било да се појебемо?, питала сам. Али озбиљно.

Дааа, знао сам да ћеш то да кажеш.

Много бих се боље осећала после.

Исусе Христе, рекао је Натан.

Онда је настала тишина. Прича је чекала да јој се вратимо. Смирила сам се, то сам могла да видим. Натан ми је додирнуо чланак на нози а ја сам се тобоже удубила у радњу ТВ драме.

То није добра идеја, рекао је Натан.

Што да не? Заљубљен си у мене, зар не?

По злу гласу.

Учини ми ту малу услугу, рекла сам.

Не. То што сам ти платио авионску карту била је мала услуга. Нећемо се око тога расправљати. Није добра идеја.

У кревету, те ноћи сам га питала: Кад ћемо знати да ли је ово била добра идеја или не? Да ли би већ требало да знамо? Јер сад је добар осећај.

Не, прерано је сад. Мислим да ћемо имати бољи увид кад се вратиш у Бостон.

Не враћам се у Бостон, нисам рекла. Ове ћелије можда изгледају прилично добро, али то нису.